

РЕШЕНИЕ

№ 6158

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 20.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8949** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Окорие Е. Чуку, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Н., със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 9, чрез адв. В. И., срещу Решение № 22-ОК от 29.07.2021 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № КП 1183 от 13.07.2021 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на закона. Жалбоподателят поддържа, че е представил нови доказателства от съществено значение за личното му положение и страната му на произход. Сочи, че предходното производство за закрила по ЗУБ се е развило в ускорена процедура, което го е пречатвало да изложи в пълнота бежанската си история. Счита, че новопредставените писмени доказателства са в подкрепа на твърденията му за основателен страх от преследване в страната на произход по причина на сексуалната му ориентация и принадлежността му към определена социална група на лицата с хомосексуална ориентация в Н.. Твърди, че представените писмени доказателства установяват, че е търсен от полицията и други оперативни служители по сигурността в Н. за нарушаване на забраната за еднополови връзки, за което Занокът за забрана на еднополовите бракове на Н. предвиждал наказание

лишаване от свобода до 14 години, а в северната част на страната по законите на Шериата наказанието било смърт (екзекуция с камъни). Изложеното обосновавало основание за закрила по чл.8, ал.1 ЗУБ, а евентуално връщане в Н. би било в нарушение на чл.3 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Счита, че в оспореното решение не е обсъдена актуалната обстановка в страната на произход. Претендира за отмяна на решението и връщане на преписката за допускане на молбата до общо производство за закрила.

Ответникът интервюиращ орган при ДАБ оспорва жалбата чрез юрк. П..

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Чужденецът е подал за първи път молба за закрила рег. № УП-20491 от 13.07.2020 г. На проведено на 13.07.2020 г. интервю заявил, че е напуснал Н. на 11.04.2018 г., легално, с паспорт и виза за България, в която влязъл на 12.04.2018 г. Записал се да учи в Русенския университет, но не заплатил таксата и го отстранили, което било основание да загуби визата си и да бъде настанен в СДВНЧ Б.. В Н. живеел в родното си [населено място], а от м.януари 2012 г. – в щата Л.. На въпрос дали е арестуван или задържан отговорил, че на 31.07.2017 г. празнувал рождения си ден, но някакви хора се обадили на полицията, че организира хомосексуално парти. Тогава бил задържан за около три дни и освободен срещу подкуп. Тези, които нямали пари, били обвинени и изпратени в затвора съгласно законодателството на Н.. Негов приятел, който също успял да се откупи и дошъл в България му споделил, че един от изпратените в затвора е признал, че са хомосексуалисти и така били включени в списък на издирвани лица, заплашени с присъда от 14 години затвор. Това го разбрал, едва след като дошъл в България. Споделил, че хомосексуализмът е забранен в Н. и хората вярват, че който е гей е овладян от зъл дух и оказва влияние върху смъртта на родителите си. Неговият баща бил починал през 1993 г., а майка му – през 2009 г. Лично бил воден от майка си при жрец, който да го „пречисти“, а той му порязал палеца на дясната ръка до степен да не може да го движи. След смъртта на майка му го обвинили за нея, защото имал връзки с мъже. През 2010 г. два пъти бил бит от селяните в селото и затова заминал за [населено място], щата Л.. Там го насилили улични момчета, затова се преместил в [населено място], където започнал малък бизнес и чрез Интернет сайт се запознал с други хомосексуалисти. От 2012 г. до 2017 г. се срещал с хора, с които се запознавал онлайн. Някои не били гейове, а му определяли срещи единствено с цел да го ограбят. След случая на рождения му ден през 2017 г. взел решение да напусне Н.. Този случай се разчул на пазара, където имал бизнес, и хората го накарали да напусне. Продад всичко, взел виза и дошъл в България. Потвърдил страха си, че при евентуално връщане в Н., ще бъде съден, а ако се върне в селото си – убит.

Постановено е Решение № УП-ОК15 от 16.07.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.70, ал.1, вр. чл.13, ал.1, т.4 ЗУБ, молбата за закрила е отхвърлена като явно неоснователна и неправдоподобна. Административният орган е констатирал редица нелогични и противоречиви факти в твърденията на кандидата, които обосновавали извод, че е направил неумел опит да състави собствена бежанска история, базирайки я на въображаемо преследване в страната на произход по причина на измислена сексуална ориентация. В потвърждение на това било постоянното объркване на чужденеца при излагането на факти по време на интервюто – относно

годината на осъзнаване на сексуалната му ориентация, дали е бичуван от улични момчета в [населено място], както и относно обстоятелствата при ареста му през 2017 г. и професията му в Н.. От изложеното е формиран извод, че кандидатът спекулира с проблемите на ЛБГТ общността по света, а истинският му мотив е да уреди законен престой в България, за което свидетелствал и фактът, че не е подал молба за закрила веднага след пристигането си в страната ни. В заключение органът е приел, че спрямо кандидата липсва мотив за преследване по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ, спрямо него не са осъществени дискриминационни мерки и няма риск от бъдещи такива.

В Решение № УП-ОК15 от 16.07.2020 г. са обсъдени основанията за предоставяне на хуманитарен статут, но е прието, че кандидатът не е бил принуден да напусне страната си поради реална опасност от тежки посегателства по чл.9, ал.1, т.1-2 ЗУБ. Обсъдена е актуалната информация относно страната по произход, но е прието, че евентуално връщане на кандидата там не обосновава приложение на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ поради наличие на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Жалбата срещу административния акт е отхвърлена със Решение № 7431 от 21.12.2020 г. по адм.д.№ 7770/2020 г. на Административен съд София град (АССГ).

Кандидатът сезирал ДАБ с втора молба за закрила вх.№ КП-1183 от 13.07.2021 г. с твърдения, че представя нови обстоятелства и доказателства във връзка с бежанската си история: Извлечение от дневник на престъпленията по описа на Дивизионен полицейски служител към Нигерийските полицейски сили, Д. А., GRA [населено място], 16.05.2018 г. и Декларация за факти, с декларатор К. А., направена пред Върховен съд, щата Е., Н., в съдебен отдел [населено място], на 15.05.2018 г. Въз основа на тях поддържа основателен страх от преследване в Н. от държавни и недържавни субекти поради сексуалната си ориентация и принадлежност към определена социална група – лицата с хомосексуална ориентация. Доказателствата потвърждавали, че на властите е известна хомосексуалната му ориентация и при евентуално връщане в Н. ще бъде задържан и съден, подложен на дискриминационно, унижително отношение или наказание в нарушение на чл.3 ЕКПЧ.

Постановено е обжалваното в настоящето съдебно производство Решение № 22-ОК от 29.07.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба рег. № УП-20491 от 13.07.2021 г.

Отказът е мотивиран с липса на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или страната на произход на чужденеца. Органът е изложил мотиви, че представените от кандидата документи са издадени преди пристигането му в България и отразяват събития от периода 2017-2018 г. В хода на предишното административно производство чужденецът е бил запознат с правото му да представя доказателства и разполагал с достатъчно време за това, но не го е сторил. Изложеното сочело на липса на дължима грижа за обосноваване на молбата за международна закрила с вече известни факти и обстоятелства. От друга страна, представените писмени доказателства не представлявали нови обстоятелства от съществено значение за бежанската история, тъй като идентични твърдения били наведени и при предходното административно производство по ЗУБ, респ. били преклудирани. Съдебната инстанция била потвърдила, че молителят не е бил подложен на преследване или тежки посегателства в Н., нито е налице риск в бъдеще. Изложените от кандидата обстоятелства не били новонастъпили, а процедурата по последващата молба не представлявала помощно средство за чужденеца да поправи собствените си

грешки и непълноти. В допълнение е посочено, че не е налице съществена промяна в обстановката в Н. от предишното разглеждане на молбата за закрила.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 30.08.2021 г., а жалбата срещу него е подадена на 03.09.2021 г. - в преклузивния срок по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-783 от 09.12.2020 г. на председателя на ДАБ за определяне на К. Й. И. за интервюиращ орган, в установената форма, но при неправилно приложение на закона, обосноваващо неговата незаконосъобразност.

Молбата на Окорие Е. Чуку от 13.07.2021 г. отговаря на определението за последваща молба по пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, доколкото предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ по общия ред е приключило с акт по чл.70, ал.1 ЗУБ, потвърден с влязло в сила съдебно решение. За тези случаи нормите на чл.76а и сл. ЗУБ уреждат т.нар. производство по предварително разглеждане на молбите за закрила – преценка на тяхната допустимост съгласно чл.13, ал.2 ЗУБ. Последната разпоредба урежда случаите, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Изложеното от административния орган основание за недопустимост кореспондира с основанието по чл.31, пар.8, б.“е“ и чл.33, пар.2, б.“г“ от Директива 2013/32/ЕС - молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).

В идентичен смисъл е чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) първоначално последващата молба за международна закрила е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Разглеждането на молбата в съответствие с разпоредбите на глава II на Директивата (при спазване на основните принципи и гаранции, вкл. провеждане на лично интервю) продължава, ако в предварителното разглеждане по параграф 2 бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти и те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС (чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС).

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат, не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него с уточнението да са от съществено значение за личното положение на чужденеца или

страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор относно наличието на материалноправните предпоставки по чл.8 или чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила. В тази връзка нови факти и обстоятелства следва да се тълкуват като новооткрити факти, т.е. самото откриването на съответния факт или елемент следва да е станало след влизане в сила на предходното решение, респ. тогава те не са преклудирани при предходното разглеждане на молбата за закрила. Такова ново обстоятелство представлява и откриването на нови документи в подкрепа на твърденията на кандидата, какъвто е процесният случай. На плоскостта на специалния материален закон, където молбата за закрила се основава на твърденията на лицето, тези твърдения могат да се подкрепят с новооткрити или новосъздадени документи за твърдените обстоятелства. Съдът, в решаващия си състав, приема, че кандидатът е приложил към последващата си молба писмени доказателства по смисъла на чл.76б, ал.1 ЗУБ, които са новооткрити от него и независимо, че са в потвърждение на поддържаната при предходното производство за закрила бежанска история представляват нов елемент в нея, който е от съществено значение за личното му положение.

Към последващата молба на кандидата е приложена Законова декларация за факти, която удостоверява полагането на клетва от К. А., християнин и гражданин на Федерална Република Н., живущ в [населено място], щат Е., Н.. Според декларатора, Л. А. е негов брат, хомосексуалист по сексуална ориентация, който продължително време имал хомосексуален партньор на име Окорие Е. Чуку, който пребивавал в щата Л.. В началото на 2018 г. братът признал, че Окорие Е. Чуку, както и други лица, известни с организиране на хомосексуални забави, са идвали в [населено място] във връзка с нови хомосексуални членове. Окорие Е. Чуку и някои други лица, наскоро били избягали от гнева на закона, когато 46 заподозрени мъже – хомосексуалисти били арестувани по време на хомосексуална забава в известен хотел в щата Л. на 20-ти август 2017 г. Няколко месеца по-късно неразказият се Окорие Е. Чуку и негови хомосексуални партньори били нападени от страховито изглеждащи, бдителни членове, но братът Л. А. и Окорие Чуку успели да избягат. Те били обявени за издирване от страна на полицията и други органи по сигурността, но местонахождението и безопасността им оставали неизвестни, тъй като били променили местопребиваването си в неизвестна дестинация, за да избегнат арестуване и обвинение за ясно нарушение на същия закон, забраняващ еднополовите връзки.

Клетвата е положена на 05.05.2018 г., в Служба „Регистър“ на Върховен съд на щат Е., Н., съдебен отдел на [населено място], пред комисар по клетвени документи П. И. Отуа – юрист и нотариус за територията на Н., щат Е..

Към повторната молба за закрила е приложена и извадка от криминален дневник № 85 от 16.05.2018 г. на районен полицай в Полицията на Н., район А., [населено място]. Според документа, на 16.05.2018 г. лице на име К. А., от мъжки пол, християнин и гражданин на Федерална Република Н., се явил в полицейското управление с клетвена декларация от 15-ти май 2018 г., подписана от П. И. Отуа – юрист и нотариус за територията на Н., щат Е., [населено място]. Документът преповтаря данните от клетвената декларация на К. А. и удостоверява, че оплакването е записано с оглед на съдебната декларация и на лицето е издадена полицейска извадка относно информацията от публичните власти, както и всички засегнати власти. Данните са въведени от инспектор И. Н., Полиция на Н., район А., [населено място].

Документите не следва да бъдат елиминирани единствено поради издаването им през

м.май 2018 г., т.е. преди предходното производство за закрила по ЗУБ, тъй като тогава те не са били известни на чужденеца. За него те са новооткрити, поради което отговарят на изискването по последващата молба да са се появили или са били представени нови елементи или нови факти. Фактът, че новооткритите документите са в подкрепа на вече изтъкнати при предходно разглеждане факти и обстоятелства също не преклудира появата им, а напротив превръща ги в нови елементи от вече поддържаната бежанска история. Тук е мястото да се посочи, че предходната, първа молба за закрила, е отхвърлена като явно неправдоподобна съгласно чл.70, ал.1, вр. чл.13, ал.1, т.4 ЗУБ. Ето защо, представянето на новооткрити документи в подкрепа на вече поддържаната бежанска история оборва изводите на органа за нейната неправдоподобност, респ. превръща доказателствата в пряко относими към личното положение на кандидата по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ, чл.31, пар.8, б.“е“, чл.33, пар.2, б.“г“ и чл.40, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС.

Основателни са доводите на жалбоподателя, че предходното производство за закрила по ЗУБ се е развило в ускорена процедура по чл.70, ал.1 ЗУБ. В рамките на 3 дни от подаване на молбата за закрила с кандидата е проведено интервю и е взето решение за неправдоподобност на твърденията му. Неснабдяването с писмени доказателства за твърдените обстоятелства в рамките на посочените три дни на проведено предходно производство не преклудира наличието на такива факти, обстоятелства и доказателства, които не са били известни на лицето към този момент.

По изложените съображения съдът приема, че кандидатът е представил нови елементи от бежанската си история, подкрепени с писмени доказателства, които са свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Това е така, тъй като тези нови елементи са относими, както към личното му положение, така и към страната на произход. Фактът на подаване на молбата за закрила близо две години след пристигане на чужденеца в страната ни е само едно от относимите обстоятелства, които компетентният орган следва да прецени съобразно чл.4 от Директива 2011/95/ЕС.

Новопредставените документи могат да се квалифицират като официални удостоверителни такива по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК - изготвени от длъжностни лица в кръга на службата им, в установените форма и ред, поради което съставляват доказателство за съдържащите се в тях изявленията и за извършените действия. Те съдържат името на чужденеца, което е станало известно на официалните власти на страната във връзка с неговата хомосексуална ориентация. Последното обстоятелство е пряко относимо към достъпната информация за страната на произход на кандидата.

Представена от ответника Справка рег. № МД-452 от 13.09.2021г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ признава наличие на престъпления, включващи насилие, насочено към лесбийки, гейове, би-сексуални, транссексуални и интерсексуални (LGBTI) лица и криминализиране на еднополовото сексуално поведение.

По данни на А. I. R. 2020/21; T. State of the W.'s H. R.; N. 2020, публикуван на 07.04.2021 г., гей-мъже, лесбийки и бисексуални хора продължават да бъдат арестувани от агенти по сигурността въз основа на тяхната сексуалност, а гейовете са подложени на преследване и изнудване от групи или отделни лица. През октомври съд с Л. е отхвърлил обвинение срещу 47 мъже, преследвани за публични прояви на привързаност към членове от същия пол в хотел в Л. през 2018 г.

По данни в 2020 Country R. on H. R. Practices: N., на USDOS – US D. of State, Раздел „Актове на насилие, криминализация и други злоупотреби въз основа на сексуална ориентация и полова идентичност“, Закон от 2014 г. ефективно прави незаконни всички форми на дейност, подкрепящи или насърчаващи правата на лесбийки, гейове, би-сексуални, транссексуални и интерсексуални (LGBTI) лица. Според закона, всеки осъден за сключване на еднополов брак или граждански съюз, може да бъде осъден на лишаване от свобода до 14 години. Законът също криминализира публичното проявление на „любовна привързаност“ от същия пол. Цитиран е доклад на H. R. Watch от 2016 г., според който полицията и обществеността използват закона, за да легитимират нарушения на човешките права срещу LGBTI-лица, като изтезания, сексуално насилие, произволно задържане, изнудване и нарушения на правото на надлежен процес. През годината LGBTI-лица съобщават за засилен тормоз, заплахи, дискриминация и случаи на насилие срещу тях въз основа на тяхната реална или предполагаема сексуална ориентация или полова идентичност според H. „Инициатива за равни права“ (TIERs). От TIERs са документирани 482 нарушения на човешките права въз основа на реална или предполагаема сексуална ориентация, изразяване на пола или полови характеристики между м.декември 2019 г. и ноември 2020 г. От тези случаи повече от 20 % включват държавни участници. Нарушаването на личния живот, произволният арест и незаконното задържане са най-честите злоупотреби, извършвани от правоприлагащите органи и други държавни участници. Изнудването, нападението и насилието са най-често срещаните видове злоупотреби, извършени от недържавни участници. На 27 октомври Федерален върховен съд в Л. отхвърли обвиненията срещу 47 мъже, обвинени през 2018 г. в публични прояви на любовна привързаност към същия пол заради присъствието им на парти в хотел, където полицията заявила, че е имало хомосексуално поведение. Председателят на съдебния състав отхвърлил обвиненията поради „липса на старателно наказателно разследване“, след като прокурорът многократно не представил свидетели или доказателства за съдебно производство наред с други опасения.

Изложената информация за страната на произход на кандидата, в която е прието законодателство, преследващо хомосексуалните връзки, включително с възможност за налагане на наказание „лишаване от свобода“ увеличава в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС по смисъла на чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС](#).

Според Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 7 ноември 2013 г. по съединени дела C-199/12—C-201/12 член 10, параграф 1, буква г) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година трябва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство като разглежданите във всяко от главните производства, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия и което действително се прилага в приелата подобно законодателство страна на произход, трябва да се счита за несъразмерно или дискриминационно наказание и поради това представлява акт на преследване. При преценката на искане за получаване на статут на бежанец компетентните органи нямат основание да очакват, че за да избегне опасността от преследване, търсещият убежище трябва да прикрива своята хомосексуалност в своята страна на произход или да се въздържа от изразяване

на своята сексуална ориентация.

Твърденията на кандидата за преследване поради принадлежността му към определена социална група като мотив за преследване по чл.8, ал.1 ЗУБ не са обсъдени в предходния административен акт и потвърждаващото го съдебно решение, поради което неправилно органът поддържа, че тези факти са преклудирани. Наличието на реална опасност при евентуално връщане в страната на произход на чужденеца да бъде наложено несъразмерно или дискриминационно наказание е пряко относима и към основанието по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ, което е обсъдено най-общо в предходното решение на ДАБ, със заключението, че кандидатът не е бил принуден да отпътува от страната си поради реална опасност от тежки посегателства като нечовешко или унижително отнасяне или наказание, а в съдебното решение е посочено, че отделни случаи на упражнено насилие спрямо лица с хомосексуална ориентация не са от такъв порядък, че да се определят като безогледни и масови, относимо към основанието по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Съдът приема, че документираната с новооткритите документи реална опасност при вероятно връщане в страната на произход кандидатът да бъде подложен на тежко посегателство по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ не е обсъдена и преклудирана при предходното разглеждане. В този смисъл, представените при последващата молба за закрила нови елементи, пряко относими към личното положение на чужденеца и страната му на произход, увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#), по смисъла на чл.40, пар.3 от Директива 2013/32/ЕС, поради което разглеждането на молбата следва да извърши в производство по общия ред със съответните процедурни гаранции за закрила. Нооткритите доказателства следва да бъдат обсъдени във връзка с основанието за преследване принадлежност към определена социална група по смисъла на чл.10, пар.1, б.“г“ от [Директива 2011/95/ЕС](#) и реалната опасност от тежко посегателство по чл.15, б.“б“ от [Директива 2011/95/ЕС](#), вр. чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ, което налага изясняването на тези факти в рамките на лично интервю с кандидата, вкл. относно начина на снабдяване с новооткритите документи.

Съдът намира за неотнесими наведените от ответника в писмената му защита доводи за ненамирането на чужденеца на адреса, на който пребивава.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, вр. чл.38, ал.1, т.2 и ал.2 от Закона за адвокатурата, вр. чл.35 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адв. В. И. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Окорие Е. Чуку, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Н., Решение № 22-ОК от 29.07.2021 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба рег. № КП 1183 от 13.07.2021 г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на административния орган за изпълнение на

указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците при МС, [населено място] 1233, [улица], да заплати на адвокат В. И. от САК, с адрес [населено място], [улица], офис 9, адвокатско възнаграждение в размер на 400лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.85, ал.3 ЗУБ.

СЪДИЯ: